

que hi entenen s'entussiasman, fins alsarse de puntetas. Parlém donchs del romaní. Jo hi estich entusiasmat, perquè he nascut entre romanins, entenemos, en una casa de pagés que toca á un bosch abundant en romanins: en el meu jardí, la planta predilecta y primera que vaig plantarhi es el romaní, del que'n trencu brotets per ensumar ab preferencia á altrás flors de moda. Abans era costum que'l dia de bodas, el promés, la promesa y'ls pares portaban una branca de romaní y lo mateix en el diu de una Missa nova; y després plantaban dita branca per fer-la viurer y florir, y al preguntar á una mestressa sobre un hermós romaní, digué que era'l de son nuviatge, y que feya anys que'l cuidaba y 'l cuidaría fins á la mort. Que totas las donas ne plantin un, perquè es de las plantas medicinals de mes bon efecte. Es molt bo pel pahidor, avuy que's moda de patirne; un capellá que había probat molts remeys, me digué s'había curat ab té de romaní: un brotet d'un dit basta per fer una bona tassa del aromátich y saludable té de'l pagés, ab infusió en l'aygua bullenta, sense ferlo bullir: es de molt bon gust, una mica amarch y picant. També es bo pel fetge, y treu del cos els mals humors.

Una dona hidròpica se va curar bebent vi de romaní, ó sia vi en que hi posaba uns brotets de romaní en una ampolla durant tres dias. El vi de romaní fa gana, y obra molt bé per las malalties del fetge,